

NASLOV ORIGINALA:

Ann C. Barham

The Past Life Perspective: *Discovering Your True Nature Across Multiple Lifetimes*

Copyright © 2014, 2016 by Ann C. Barham

Originally published by Enliven Books/Atria Books, A Division of Simon & Schuster, Inc.

Za izdanje na srpskom jeziku © Publik praktikum 2022

ZA IZDAVAČA:

Marko Sabovljević

GLAVNI I ODGOVORNI UREDNIK:

Marina Sabovljević

UREDNIK IZDANJA:

Milica Simić

PREVOD:

Milica Simić

LEKTURA I KOREKTURA:

Marija Bogdanović

DIZAJN KORICE:

Siniša Subotić

ŠTAMPA:

Alpha print, Zemun

TIRAŽ:

1.000

IZDAVAČ:

Publik praktikum, imprint Harmonija

Dobrovoljačka 10/I, Zemun

office@publikpraktikum.rs

011/4202 544; 011/4202 545

GODINA IZDANJA:

2022

Odricanje od odgovornosti: Ideje i mišljenja izražena u ovoj knjizi namenjena su korišćenju samo u informativne svrhe. Autor i izdavač ove knjige ne polažu nikakvu odgovornost prema bilo kome za bilo kakvu pogrešku, gubitak ili štetu prouzrokovanu ili navodno prouzrokovanu direktno ili indirektno usled korišćenja, primene ili tumačenja informacija iz ove knjige. Druga dela ili njihovi delovi u knjizi koriste se ili uz dozvolu nosioca prava ili su pošteno navedeni u skladu sa zakonom o autorskim pravima.

Sva prava su zadržana. Nijedan deo ove knjige ne sme se kopirati ni prenositi u bilo kom obliku ili bilo kojim sredstvima, elektronskim ili mehaničkim, uključujući foto-kopiranje, snimanje ili bilo koji sistem za skladištenje i pretraživanje informacija, bez pismenog odobrenja izdavača.

EN BARAM

**IZ UGLA
PROŠLIH
ŽIVOTA**

HARMON**NIJA**

*Posvećeno s ljubavlju trima osobama koje su načinile
tranziciju i otišle u nove avanture:*

*Dr Ronu Skolastiku, duhovnom učitelju i darovitom autoru
kanalisanog materijala. Hvala ti na mudrosti koja je dovela
do dubljeg razumevanja večnih realnosti. Tvoj blistavi pogled
i duboko vođstvo mi mnogo nedostaju.*

*Margaret „Meg” Keler, licenciranom bračnom i porodičnom
terapeutu, izuzetnom savetniku, cenjenoj koleginici, voljenoj
prijateljici i saučesnici u duhovnim avanturama.*

*I na kraju, ali sasvim sigurno ne i najmanje važnoj, mojoj
dragoj majci Antoanet „Toni” Gatuči Konrad koja je uradila
najviše što je mogla da bi shvatila neobične stvari kojima se
njena ćerka bavi da bi zaradila za život. Sigurna sam da ti je
sad sve savršeno jasno!*

Priroda našeg besmrtnog života je u posledicama naših reči i dela, koje nastavljaju da idu i guraju se sve vreme... Od majčine utrobe pa do groba, vezani smo za druge, u prošlosti i sadašnjosti, i svakim zločinom i svakim dobrim delom mi stvaramo svoju budućnost.

DEJVID MIČEL, „Cloud Atlas”,
„The Revelation of Sonmi 451”

Duše prelaze preko vekova kao što oblaci prelaze nebom, i mada ni oblik tih oblaka ni njihova boja ni veličina ne ostaju isti, to je i dalje oblak i to je i dalje duša. Ko može reći odakle je oblak došao ili ko će sutra biti duša?

DEJVID MIČEL,
„Cloud Atlas”, „Zachry”

SADRŽAJ

Uvod	11
POGLAVLJE 1 Izlazak iz „nju ejdža” i ulazak u „mejnstrim”	17
POGLAVLJE 2 3501, ja sam OK	29
POGLAVLJE 3 Problemi s težinom	38
POGLAVLJE 4 Šetnja s Medičijima	48
POGLAVLJE 5 Otvaranje novih puteva	55
POGLAVLJE 6 Blokada u pisanju	68
POGLAVLJE 7 Monah koji je bio drugačiji od drugih	77
POGLAVLJE 8 Uticaj prošlih života na naš emocionalni život	82
POGLAVLJE 9 Život je patnja	90
POGLAVLJE 10 Izgubiću sebe	103
POGLAVLJE 11 Loš putnik	110
POGLAVLJE 12 Mladež kao bonus	117
POGLAVLJE 13 Naše veze s drugima prevazilaze vreme	123
POGLAVLJE 14 Čvrsto držanje za srećnu prošlost	132
POGLAVLJE 15 Borba za život	139
POGLAVLJE 16 Prihvatanje života i smrti	148
POGLAVLJE 17 Kad nosimo svoju prošlost u svom telu	153
POGLAVLJE 18 Nemoguće da sam nacista!	160
POGLAVLJE 19 Govoriti svoju istinu	166
POGLAVLJE 20 Teška trudnoća	174
POGLAVLJE 21 Pronalaženje višeg duhovnog vođstva	179
POGLAVLJE 22 Španski plemić	184
POGLAVLJE 23 Žensko znanje	192
POGLAVLJE 24 Savet od ekstrasensa iz visokog društva	196
POGLAVLJE 25 Koja je moja svrha?	203
POGLAVLJE 26 Ceniti život	211
ZAKLJUČAK	217
ZAHVALNOSTI	224
DODATAK A: Izvori za dalje istraživanje	227
DODATAK B: Kako pristupiti sećanjima na prošle živote?	230

DODATAK C: Da li ste dobar kandidat za terapiju regresijom u prošle živote?	232
DODATAK D: Integrisanje regresije u prošle živote	234
NAPOMENE	235

UVOD

„Pitam se da li sam već živeo u nekom prošlom životu” ili „može li regresija u prošle živote zaista da mi pomogne?” Tokom 17 godina koje sam provela kao bračni i porodični terapeut specijalizovan za terapiju regresijom u prošle živote, priličan broj mojih klijenata je izražavao ovakav zdravi skepticizam. Mnogi imaju poteškoće da uopšte zamisle da su već jednom živeli, a kamoli da su živeli više desetina puta. Poput one poslovične „mačke s devet života”, svi smo se suočavali sa smrću mnogo, mnogo puta, a onda bi naša duša nastavila da živi u sledećem životu. Po svemu sudeći, više smo nego jednaki mudrim mačkama, a uz to, imamo veći broj života! Stvar je jedino u tome što u svakom od tih života imamo drugo telo i ličnost, a većina nas ne može da se seti svojih prošlih života bez nečije pomoći i tada na scenu stupa terapija regresijom u prošle živote.

Upravo ćete pročitati izbor fascinantnih i inspirativnih slučajeva koje sam izdvojila iz svoje arhive i opise mog rada s klijentima tokom regresije u prošle živote. (Regresija jednostavno znači vraćanje natrag, tako da regresija u prošle živote bukvalno znači vraćanje natrag u prošle živote.) Za neke slučajeve mi je odmah bilo jasno da moram da ih podelim s vama, ali ne možete ni da zamislite koliko mi je bilo teško da odlučim koje da uvrstim u ovu knjigu, a koje da sačuvam za neki drugi put. Videćete zadivljujuću raznolikost klijenata s kojima sam radila i njihovih priča iz prošlih života koje su se razotkrile tokom seansi. Svi ti klijenti su mi sa zadovoljstvom dali dopuštenje da podelim njihove priče s vama; u stvari, izuzetno se retko dešava da klijent ne želi da podeli s

drugima svoju priču. Naravno, promenila sam imena i informacije koje bi mogle da dovedu do identifikovanja klijenata i time zaštitila njihovu privatnost i poverljivost podataka.

Verovatno će se veliki broj čitalaca upitati: „Da li su ove priče istinite?” Informacije koje su date u svakom od ovih slučajeva direktno je izneo klijent tokom seanse i one su transkribovane korišćenjem mojih detaljnih zabeleški i audio snimaka koje čuvam. Seansa regresije u prošle živote u velikoj meri se razlikuje od ekstrasenzornog čitanja, tokom kojeg klijent dobija informacije uz pomoć posrednika. Kad je u pitanju regresija, sve informacije potiču direktno od klijenta i on do njih dolazi tako što pristupa svojim nesvesnim sećanjima, uz pomoć hipnoze ili neke slične tehnike. Kad god je to bilo moguće, uključila sam u opise slučajeva brojne citate i direktno navodila reči klijenata, uključujući njihove povremene gramatičke pogreške i specifičan način izražavanja. Želela sam da dam jasnu i autentičnu sliku toga kako izgleda seansa regresije.

Što se tiče verodostojnosti ovih priča kao realnih iskustava iz prošlih života, ono što je odlično kad se neko bavi terapijom regresijom, a ne istraživačkim radom, jeste to što ja ne moram da dokazujem validnost informacija koje klijent iznosi tokom seanse. Umesto pitanja *da li je ovo zaista istina ili ne*, pitanja koja sebi kao terapeut postavljam su: *da li ovo pomaže ljudima, da li sad mogu da bolje shvate sebe, mogu li da se uspešnije nose sa izazovima, mogu li da razreše disfunkcionalnu dinamiku u nekoj vezi s kojom se muče, mogu li da se više identifikuju sa svojom večnom prirodom*. Ukratko rečeno, najvažnije mi je da li im integracija znanja iz prošlog života pomaže da se u svom sadašnjem životu lakše kreću ka ostvarivanju svog punog potencijala. Budući da je u većini slučajeva odgovor na ova pitanja nedvosmisleno *da*, onda iz perspektive terapeuta zaista nije važno da li su njihova sećanja na prošle živote stopostotno tačna ili ne.

Naravno, svi dobro znamo da su čak i naša sećanja u sadašnjem životu daleko od toga da budu savršeno tačna. Tipična priča koju smo svi čuli jeste priča o policajcu koji ispituje tri svedoka saobraćajne nesreće i dobija tri različite verzije

događaja. Dakle, netačnosti su jednostavno neizbežne kad god imamo posla s percepcijom i pamćenjem. Kad pristupam sećanjima iz prošlih života nekog klijenta, tražim emocionalne posledice tog događaja: Koje značenje je ta ličnost iz prošlog života davala tom dešavanju? Koje misli ili odluke je donela kao rezultat toga? Kako taj događaj, misli i odluke utiču na klijenta u njegovom sadašnjem životu? Koje uvide možemo da integrišemo da bi klijent mogao da slobodnije krene dalje?

Povremeno se dešava da se neki klijent posle regresije brine da je sve to „izmislio” ili da je sve to bila samo njegova imaginacija. U suštini, to i nije previše važno. Naime, možemo se odnositi prema pričama iz prošlog života kao ilustrativnim metaforama za različite probleme i uticaje u klijentovom sadašnjem životu. To nam daje obilje materijala s kojim možemo da radimo, kao što to svaki terapeut koji se bavi snovima, kreativnim slikama, slikama u pesku i ostalim projektivnim tehnikama dobro zna. A što se tiče imaginacije, odakle imaginacija dolazi? Mnogo toga što nazivamo imaginacijom ili sanjarenjem može biti materijal iz nekog prošlog života koji se „prikrao” i samo još nije identifikovan kao takav.

A čak i ako je priča s kojom radimo izmišljena, zašto se pojavila baš ona? Zašto se uopšte pojavljuju priče kakve klijenti uopšte ne očekuju ili nešto za šta tvrde da nikad ne bi ni u najluđem snu mogli da zamisle? Mesta na svetu na kojima nikad nisu bili; vremenski periodi o kojima veoma malo znaju; ličnosti koje im deluju čudno ili strano – svi ti faktori se pojavljuju. U gotovo svim slučajevima, s veoma malo izuzetaka, prošli život koji se otkriva nije uopšte ništa velelepno, već je, naprotiv, ispunjen svakodnevnim događajima iz prilično običnog života. Povremeno mi se dešavalo da mi klijent kaže: „Koliko je to bio dosadan život!” (I iskreno rečeno, moram da se složim s njim.) Retko se dešava da se pojavi neki kralj, kraljica ili neka slavna ličnost. A ako klijenti sami izmišljaju priče, zar ne bi očekivali da bude više njih koje su nesvakidašnje ili impresivne?

Ipak, na osnovu svog rada, verujem da je većina prošlih života kojih su se klijenti setili „realna”, čak i onda kad nisu

svi detalji tačni ili se ne uklapaju u potpunosti. Možda je razlog zašto u to toliko duboko verujem taj što sam imala priliku da budem svedok izuzetno dubokih emocija koje klijenti proživljavaju opisujući događaje iz nekog prošlog života. Svako može da zaplače gledajući neki tužan film ili čitajući neki upečatljiv roman, ali jecati od bola zbog smrti voljene osobe u prošlom životu, bilo bi malo teže izvesti ako je klijent to izmislio i ako je to rezultat njegove imaginacije. Ipak, tokom godina sam takođe naučila da dostizanje očigledne katarze nije neophodno za uspešnost regresije. Mnogo puta sam imala seansu s klijentom koji je ispoljavao veoma malo emocija dok je istraživao svoja sećanja, a na kraju seanse bi prokomentarisao: „Bože, ovo je baš bilo intenzivno”. Svako od nas doživljava stvari na svoj način.

Dramatično ili ne, čini se da oslobađanje od tuge i ostalih emocija ima trajne efekte na klijente. Čini se da je trajno i njihovo razumevanje realnosti sopstvene duhovne prirode, a oblast koja se posebno ističe jeste pitanje smrti i umiranja. Imala sam mnogo klijenata koji su mi rekli da se posle regresije više ne plaše smrti. Iskustvo prolaska kroz smrt njihove prethodne ličnosti, shvatanje da svest nastavlja i dalje da živi, i da gotovo uvek odlazi na neko mesto dubokog mira i jedinstva, kao i to što vide da su u nekom prošlom životu bili povezani s voljenim osobama iz ovog – svi ti uvidi menjaju njihovo shvatanje te misteriozne tranzicije.

Sem što je izuzetno korisna za ljude koji rade na tome da ostvare svoj puni potencijal, verujem da regresija u prošle živote može biti od velike koristi čovečanstvu u celini. Sa svim negativnostima i problemima s kojima se danas susrećemo, lako se uviđa da smo kao vrsta negde pogrešili. Sećam se da sam nedavno jednog jutra slušala radio-emisiju u kojoj je voditelj izneo neke od skorašnjih slučajeva besmislenog nasilja: mladog košarkaša s koledža, na zemlju su oborila trojica mladića od 15, 16 i 17 godina i ubili su ga pucnjem u leđa. Jedini razlog zašto su ga ubili bio je taj što im je, kako su rekli, „bilo dosadno”. Nekoliko dana kasnije, ratnog veterana starog 88 godina, napala su dvojica šesnaestogodišnjaka dok je ulazio u lokalni klub. Brutalno su ga pretukli koristeći

baterijske lampe i on je sutradan preminuo od zadobijenih povreda. I ponovo – njegovi napadači su to uradili bez ikakvog očiglednog razloga. Uz sve to, ne treba ni da spominjem terorističke napade koji postaju sve češći.

Događaji kao što su ovi izazivaju u meni toliko dubok osećaj užasa i tuge da se pitam kako je moguće da postoji toliko malo empatije i ljubavi prema drugim ljudskim bićima. Kako smo postali toliko podeljeni na „oni” i „mi”, da neki od naših mladih ljudi ne osećaju običnu ljudsku vezu između sebe i onih koje napadaju?

Shvatila sam da je terapija regresijom u prošle živote jedan od najboljih načina da se ponovo uspostavi taj osećaj povezanosti među ljudima. Kad se suočimo sa svojim prošlim životima, to dovodi do stvaranja osećaja istovetnosti. Bili smo i muškarci i žene; hrišćani, Jevreji, muslimani i pagani; bogati i privilegovani, kao i prosjaci na ulici; nasilni kriminalci i njihove žrtve. Tokom mnogo vekova koje smo proživeli, svako od nas je bio na obe strane svake medalje. „Oni” su zapravo „mi”.

Možemo li naučiti da se odnosimo jedni prema drugima s dobrotom, saosećanjem i ljubavlju, uprkos spoljašnjim razlikama koje imamo u sadašnjim životima i ličnostima? Nadam se da će na osnovu toga što ću podeliti neke od slučajeva u ovoj knjizi, čitaoci moći da nauče više o tome šta je terapija regresijom u prošle živote i kako im može koristiti u njihovom životu. Ove priče služe kao podsetnik da bi trebalo da izbegavamo prebrzo donošenje suda o nekome: i mi smo bili tu i mi smo to uradili, a ako možda i nismo, uradićemo u nekom sledećem životu. Nadam se da će ta lekcija o istovetnosti svih ljudi zaista biti naučena u ne tako dalekoj budućnosti. Verujem da će sve veće prihvatanje postojanja prošlih života i sve veći broj ljudi koji su iskusili svoje sopstvene prošle živote odigrati ulogu u toj kolektivnoj tranziciji.

Napisala sam knjigu „Iz ugla prošlih života” da bih vam pomogla da bolje shvatite i demistifikujete regresiju u prošle živote, kao i da bih vam pokazala kako nam integrisanje znanja o sopstvenim prošlim životima može pomoći da se iscelimo i napredujemo na putu ličnog razvoja. Nadam se i da

ću, deleći s vama ove upečatljive slučajeve, dati doprinos sve većoj svesti o tome da ne postoji istinska osnova za podele među ljudima i pomoći da se proširi naš pogled na ljudski život. Dakle, dobrodošli u moj svet terapeuta regresijom u prošle živote.

POGLAVLJE 1

Izlazak iz „nju ejdža” i ulazak u „mejnstrim”

Započela sam svoju karijeru savetnika prilično konvencionalno. Završila sam master studije savetodavne psihologije na Univerzitetu Santa Klara – jezuitskom univerzitetu – u širom sveta poznatoj Silikonskoj dolini u Kaliforniji i stekla sam licencu države Kalifornije za bavljenje bračnim i porodičnim savetodavnim radom. Tokom studija, pohađala sam kurs pod nazivom „Terapeustke slike”. Moj profesor, pokojni dr Vilijam Jabrov, bio je izuzetno cenjen, ali je među konzervativnim osobljem Univerziteta Santa Klara smatran pomalo ekscentričnim; njegova specijalnost bila je korišćenje vođenih slika u tretiranju psiholoških i fizičkih simptoma. Bila sam iznenađena, ali istovremeno i radoznala kad nam je pri kraju kursa rekao da klijenti ponekad imaju slike koje se mogu protumačiti kao sećanja na neki prošli život. Tvrdio je da želi da znamo kako to izgleda, u slučaju da se s tim susretnemo u praksi. Kasnije sam saznala da je zapravo bio aktivno uključen u rad zajednice regresoterapeuta, a ovo je bio njegov način da neprimetno uvrsti ono za šta je bio strastveno zainteresovan u konvencionalni program Univerziteta Santa Klara.

Profesor Jabrov je naveo probleme koji bi mogli da budu povezani s prošlim životima – fizička oboljenja koja se ponavljaju, nerazjašnjene dinamike u odnosima s drugima – a onda je pitao da li neko želi da se javi kao dobrovoljac da bi nam tu na času pokazao kako izgleda regresija. Istog trena sam podigla ruku.

Malo pre toga, bila sam na operaciji oba mala prsta na stopalima zbog stanja poznatog pod nazivom čekićasti prst, a to znači da prst ide malo u stranu i podvlači se delimično

ispod susednog, što dovodi do toga da pritisak koji stvara cipela izaziva bol. Ovo mi je već nekoliko godina pravilo probleme, a uprkos operacijama i tretmanu ultrazvukom, posle njih sam i dalje osećala bol, koji me je ometao u bavljenju mojim omiljenim sportskim aktivnostima.

Legla sam na pod pred desetak studenata. Profesor Jabrov je koristio blagu hipnotičku indukciju da bi me uveo u opušteno stanje, a onda me je usmerio na vreme i mesto kad je nastao moj problem sa stopalima. Bila sam zapanjena kad sam shvatila da „vidim/osećam” sebe kao mladu devojkicu s azijskim crtama lica i da se s njom identifikujem. Zatim je počela da se razvija priča: bila sam izuzetno uznemirena zbog toga što je moja porodica insistirala na tome da mi se stopala uvežu. To ne samo da je bilo bolno, već me je i ograničavalo u kretanju i sprečavalo da radim mnoge stvari!

Ono što je bilo neuobičajeno za tu kulturu i to vreme je to što sam ja bila prilično tvrdoglava mlada devojkica i odlučila sam da se suprotstavim autoritetima i tradiciji. Uz pomoć jednog sluga iz kuće, napravila sam plan da pobeegnem, ali sam uhvaćena tokom bekstva. Ovaj moj prkosni postupak smatran je užasnom sramotom za moju porodicu i to pogotovo za mog oca, koji je zauzimao ugledni položaj u toj zajednici. On me se na kraju odrekao i prodao me kao robinju. Vide-la sam sebe kako idem bosonoga i u dronjcima po nekom neravnom i kamenitom terenu, sve do nekog mesta daleko od kuće. Znala sam da sam zauvek osuđena, jer sam osramotila svog oca. Radila sam izvesno vreme kao služavka u kuhinji i na kraju iskoristila kuhinjski nož da bih sebi oduzela život, jer više nisam mogla da podnesem sramotu položaja u kom sam se nalazila.

Dr Jabrov me je proveo kroz iskustvo smrti i kroz kratak pregled tog života tokom kojeg smo istražili ključne lekcije, odluke i stavove koje sam ponela iz tog života. Neki od njih odnosili su se na konflikt između lojalnosti porodici i sleđenja sopstvenog puta – odnosno na dilemu da li treba „igrati na sigurno” ili „talasati”. Činilo se da je suprotstavljanje autoritetu oca bio obrazac koji sam ponela dalje i koji je postojao i u mom sadašnjem životu, kao i uverenje da moram da

se borim za ono u šta verujem. Ipak, ono što je bilo najneverovatnije kad je to iskustvo u pitanju jeste činjenica da su se moje noge nekontrolisano tresle dok sam ležala na podu učionice. To nije bilo bolno, već mi se činilo da se iz njih oslobađa neka vrsta energije koja je tu bila uskladištena i koja je poticala iz tog prošlog života. (Ne mogu da objasnim kako to funkcioniše, ali i neki od mojih klijenata su se tresli tokom seanse dok je dolazilo do takvog oslobađanja energije. Čini se da naše telo može da „čuva“ neku traumu i na neki vidljiv način, kao, recimo, u vidu mladeža za koji znamo da je povezan s nekom povredom iz prošlog života.) Na moje sopstveno, kao i na iznenađenje mojih kolega, sutradan sam bila na teniskom terenu i nisam imala nikakvih problema sa stopalima, a ta dva prsta mi više nikad nisu izazivala poteškoće tokom dvadeset i više godina koliko je prošlo od tada.

Ni u kom slučaju ne tvrdim da će rad s prošlim životima izlečiti gomilu fizičkih tegoba jednim jednim potezom, ali na osnovu ličnog iskustva i svoje privatne prakse, mogu da kažem da sam videla da ponekad dovodi do velikih promena, onda kad savremena medicina zapadne u ćorsokak. I kao što možete zamisliti, posle ovog mog prvog iskustva na času, poželeva sam da naučim nešto više o terapiji regresijom u prošle živote.

Narednu priliku da dublje zaronim u ovaj nekonvencionalni terapijski pristup dobila sam kad sam pokrenula svoju privatnu praksu. Dvojica stručnjaka za regresivnu terapiju, koji su u to vreme bili čuveni u svetu, dr Brajan Vajs i pokojni britanski jungijanski terapeut dr Rodžer Vuldžer, držali su tokom vikenda radionice u odmaralištu blizu mene. Svaka od ovih radionica je bila različita i svaka je predstavljala čudesno iskustvo. Kao učesnici u radionici, posmatrali smo rad istinskih majstora u veštini regresoterapije, od kojih je svaki imao svoj jedinstveni stil.

Imala sam sreće da dr Vuldžer direktno radi sa mnom na temi koju sam opisala kao „netolerantna prema neznalica-ma“, a koju su ostali iz grupe izdvojili kao zanimljiv problem. Dr Vuldžer me je najpre vratio u život u kom sam bila isceliteljka u američkim kolonijama, optužena za veštičarenje

od strane lekara i vođa te zajednice („neznalica”) i na kraju poslata brodom u Francusku, odakle sam i došla u Ameriku. Problem je bio povezan i s jednim drugim životom u kom sam bila vikinški ratnik, koji je poginuo zadobivši udarac sekirom u glavu u svađi oko neke žene. (Kako se čini, i ja sam bila prilično tvrdoglavi muškarac i neznalica!)

Naravno, kao učesnici radionice imali smo mnogo prilika da vežbamo regresiju radeći jedni s drugima. Nakon toga, počela sam da eksperimentišem s prijateljima i klijentima iz svoje prakse, koji su bili otvorenog uma za to, i nastavila sam da učim nove tehnike i stičem znanja od drugih regresoterapeuta, i na kraju sam stvorila svoj jedinstveni stil. Osnovno obeležje mog pristupa regresiji u prošle živote jeste vremenski period koji provodim s klijentom dok on procesuirá iskustvo iz nekog prošlog života i lekcije koje je ono sadržalo, da bi mogao da integriše to što je naučio u svoj sadašnji svakodnevni život. Za mene je taj rad izuzetno uzbudljiv i ispunjava me, a to što ne dovodi do stvaranja zavisnosti klijenta od terapeuta, do koje ponekad dolazi prilikom konvencionalne terapije, prilično je osvežavajuće. Postepeno, moja praksa se razvijala sve do tačke kad sam se gotovo u potpunosti fokusirala na rad s prošlim životima.

Demistifikacija regresivne terapije

Premda se percepcija reinkarnacije i prošlih života od strane javnosti na početku obično svodila na pravljenje šala u vezi s „vešanjem” koje je opisala Širli Meklejn u svojoj knjizi „Out on a Limb” (toga se sećaju oni malo stariji), od tada su milioni ljudi pročitali knjige koje se bave ovom temom. Njena slika u javnosti ne odražava tačno ono u šta ljudi veruju: po Galupovom istraživanju iz 2001. godine, 25 posto odraslih Amerikanaca u anonimnoj anketi je izjavilo da veruje u reinkarnaciju.⁽¹⁾ Onlajn istraživanje agencije „Haris Pol”, sprovedeno novembra 2013. godine, pokazalo je da ukupan broj onih koji veruju u reinkarnaciju iznosi 24 posto, što je bilo povećanje od 20 posto u odnosu na 2009. godinu.⁽²⁾ U oba

ova istraživanja, još 27 posto Amerikanaca je reklo da ne negira reinkarnaciju, već da jednostavno ne zna šta da misli. U članku objavljenom 2010. godine u časopisu „Njujork tajms“, koji je napisala Lajza Miler, urednica za religiozna pitanja časopisa „Njuzvik“, istraživana je tema sve većeg verovanja ljudi sa Zapada u reinkarnaciju. U članku su navedene reči jednog španskog biskupa koji je ukazao na to da sve veći broj katolika (28 posto) prihvata verovanje u reinkarnaciju.⁽³⁾

Što se tiče opšte populacije, sve je veći broj popularnih filmova i knjiga o reinkarnaciji koji su naširoko prihvaćeni. Tajvanski film „Uncle Boonmee Who Can Recall His Past Lives“ dobio je „Zlatnu palmu“, najviše priznanje na „Kanskom filmskom festivalu“, 2010. godine, a film iz 2012. godine, pod nazivom „Cloud Atlas“, zasnovan na knjizi autora bestselera Dejvida Mičela, izuzetno je dobro prihvaćen. Takođe, svedoci smo toga da se sve više govori o životu posle smrti i iskustvima bliske smrti, što je dovelo do stvaranja mosta između skeptika i „vernika“, zahvaljujući bestselerima kao što su, recimo, knjiga dr Ebena Aleksandera „Proof of Heaven: A Neurosurgeon's Journey into the Afterlife“ i Anite Murđani „Dying to Be Me: My Journey from Cancer, to Near Death, to True Healing“. Poslednja knjiga dr Vejna Dajera, koju je uradio zajedno sa Di Garnes i koja je objavljena neposredno nakon njegove smrti, 2015. godine, pod nazivom „Memories of Heaven: Children's Astounding Recollections of the Time Before They Came to Earth“, obiluje spontanim prisećanjima dece koja se odnose na naše nastavljanje života posle smrti i sadrži dva poglavlja posvećena temi reinkarnacije. Popularnost ovih filmova i knjiga, kao i mnogih drugih, ne samo da otkriva želju javnosti da nauči nešto više o misterijama našeg postojanja, već pokazuje i sve veću otvorenost ka mogućoj promeni uverenja.

Bilo da je klijent pomalo skeptik, nepokolebljivi „vernik“ ili nešto između, on ne mora da veruje u reinkarnaciju niti da ima bilo koje određeno uverenje da bi doživeo uspešnu seansu regresije u prošle živote. Ono što sam otkrila jeste da, pod uslovom da je otvoren za sve mogućnosti, svako može da bude dobar kandidat za terapiju regresijom. Ljudi iz veoma različitih

duhovnih tradicija, sistema verovanja, kultura i delova sveta bili su uspešni u otkrivanju sećanja na svoje prošle živote.

Naravno, mnogo je onih koji veruju da živimo samo jedan jedini život. U tom slučaju, priče koje se otkrivaju zahvaljujući ovom terapijskom pristupu mogu da posluže kao čudesne simboličke metafore za različite teme i situacije s kojima se suočavaju u sadašnjosti. Čak i pod uslovom da neko ne veruje da su ta sećanja zaista iskustva iz prošlog života, ona funkcionišu kao reprezentativne priče i podjednako su efikasna za rešavanje trenutnih problema. Bilo da se radilo o otkrivanju „realnog” prošlog života ili ne, terapija regresijom u prošle živote pomogla je velikom broju ljudi da razreše svoje probleme i prevaziđu blokade koje su bile rezistentne na sve druge konvencionalne pristupe.

U krugovima stručnih savetnika i psihoterapeuta, terapija regresijom u prošle živote odbacivana je kao nešto što pripada „nju ejdžu”, ali danas postaje sve više i više prihvaćena kao verodostojni i efikasni terapijski pristup, koji se koristi zajedno s konvencionalnim oruđima. Što se tiče moje prakse, više od 90 posto klijenata su već u prvom pokušaju pristupili sećanjima na svoje prošle živote. Uzimajući u obzir činjenicu da se koristi veoma nizak nivo hipnoze – koji je blizak blagom, opuštenom stanju, koje omogućava klijentu da bez problema razgovara sa mnom tokom seanse – bilo bi pogrešno otpisati dobijene rezultate kao posledicu sugestije. Hajde da sad malo pažljivije pogledamo teoriju na kojoj je zasnovana ova terapijska tehnika.

Savremena terapija regresijom u prošle živote zasnovana je na premisi da smo mi večna bića koja doživljavaju fizički život na Zemlji u nizu ljudskih tela i s njima povezanih ličnosti. Kao večne duše, mi sa sobom nosimo iskustva i lekcije koje smo naučili iz jednog života u drugi. Na dubljem nivou – na nivou duše – mi učestvujemo u izboru aspekata svakog od tih života, kao načina da proširimo svoja iskustva, naučimo lekcije koje smo sebi zadali i nastavimo da budemo u trajnim odnosima s dušama s kojima smo čvrsto povezani.